

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τομῆνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰανουαρίου 1924

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 6

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Γενίτσαροι ἀρματωμένοι σὰν ἄστακοί, Ἀραβες πλούσια ντυμένοι, Μαῦροι καὶ Καδύλοι ἐδραίναν νὰ προαπαντήσουν τοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ μπήκαν στὸν Κασμπὰ κάτω ἀπ' τὰ ἐχθρικά βλέμματά τους.

Ἐνα φρικτὸ θέαμα τοὺς περίμενε.

Ὁ ἥλιος ἔπεφτε ἄφθονος μέσα στὸ εὐρύχωρο «κατιὸ» — εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ αὐλὴ τῶν ἀραβικῶν σπιτιῶν — κι' ἡ ἀντανάκλασή του πάνω στοὺς πλατιοὺς κατάλευκους τοίχους ἦταν ἐκτυφλωτικὴ. Μιά βαρεὶά εὐωδία μόσχου ἦταν χυμένη, μαζί μὲ ἀπαίσια ὀσμὴ αἵματος.

Πάνω σὲ δυὸ ἀσημένιους τρίποδες ἔκαιγε μόσχος κι' ὁ γαλάζιος καπνὸς ἀνέβαινε μὲ χίλιους ἑλιγμούς. Κι' ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τρίποδες ἦταν σχηματισμένη μιὰ πυραμίδα ἀπὸ ἀνθρώπινα κεφάλια, — τὰ κεφάλια τῶν συντρόφων τους. Ἀξιωματοῦχοι στολισμένοι μὲ χρυσάφι καὶ πετράδια, περιστοίχιζαν τὸ θυσιαστήρι.

Ἀντίκρου στοὺς αἰχμαλώτους, καβάλλα σ' ἕνα ψηλὸ ἄλογο μὲ μακρυὰ ἄσπρη χαλτὴ καὶ μὲ χρυσοκέντητη βελουδένια σέλλα, φάνηκε μ' ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια ὁ Χουσεῖν, ὁ νταῆς τῆς Ἀλγερίας.

Ἦταν τύπος ἀνατολίτη: Μάτια μαῦρα καὶ χωμένα στὶς κόχες μύτη δολιχὴ, γενειάδα καστανὴ κι' ἄφθονη, δέρμα μελαχροινὸ, γυαλιστερὸ καὶ μάγουλα ποὺ ἐξεῖχαν.

Δίπλα του ἕνας σκλάβος, ντυμένος μὲ πολυτέλεια, κρατοῦσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἕνα μεγάλο παρασόλι, ποὺ ἔρριχνε τὸν ἥλιο του πάνω στὸν κυβερνήτη τῆς Ἀλγερίας.

Στεκόταν ἀκίνητος στ' ἄλογό του

καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν λευκῶν ὑφασμάτων, δὲν φαίνονταν παρὰ μόνον τὸ πρόσωπό του, τὰ λεπτὰ του χέρια κι' οἱ μπόττες του ἀπὸ κόκκινο μαροκινὸ.

Οἱ αἰχμάλωτοι, ἀντικρύζοντας τὸ σωρὸ τῶν νεκροκεφαλῶν, ἄφισαν μιὰ κραυγὴ γεμάτη φρίκη, ποὺ τάραξε τὴ νεκρικὴ σιγὴ ποὺ βασιλευε τὴν ὥρα ἐκείνη. Ὁ Χουσεῖν τότε χαμογέλασε.

Ὁ Ἀσινὺ συγκράτησε μὲ ἀγῶνα τὸν ἑαυτοῦ του κι' εἶπε στοὺς συντρόφους του:

— Ψυχραιμία, παιδιά!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἀνθρώπος πρόδραξε ἀπ' τὴ γραμμὴ τῶν Γενιτσαρῶν.

Ἦταν ὁ Λακδάρ.

Ἐκανε μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση μπροστὰ στὸ Χουσεῖν.

— Ἀφέντη! εἶπε ἀραβικά, εὐλογητὸ ᾧς εἶναι τ' ὄνομά σου! Αὐτοὶ εἶναι

οἱ γάλλοι ἀξιωματικοὶ ποὺ ἔπιασα. Σοὺ τοὺς φέρνω, ὅπως μ' ἐπρόσταξες, γιὰ ν' ἀποφασίσῃς τὴν τύχη τους. Ὁ Ἀλλάχ εἶναι μεγάλος!

Ὁ Χουσεῖν, ἀμίλητος, κοίταξε τοὺς αἰχμαλώτους. Ὑστερ' ἀρχισε νὰ μιλά.

Ἡ φωνὴ του ἦταν ἀπότομη κι' ὀργισμένη. Κάθε τόσο κουνούσε τὸ χέρι μὲ τρόπο ἀπειλητικὸ κι' ἔδειχνε τὰ κεφάλια ποὺ ἦταν σωριασμένα μπρὸς

στὰ πόδια τοῦ περήφανου ἀλόγου του.

Ὅταν τελείωσε, ὁ Λακδάρ διερμήνευσε τὰ λόγια του:

— Ὁ ἀφέντης μου εἶπε: «Ὁ Ἀλλάχ εἶναι μεγάλος! Κι' ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ προφήτης του. Καταραμένοι οἱ ἄπιστοι! Ὁ Χουσεῖν, ὁ Νταῆς τῆς Ἀλγερίας, εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Πατισάχ

κι' ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀφέντη τῶν Πιστῶν. Ὁ Ἀλλάχ ἔχει ὀπλίσει τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τρέμουν μπρὸς σ' αὐτὸ οἱ Ροῦμ. Οἱ Φράγκοι, ὑπακούοντας στὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, τόλμησαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴ δύναμή του! Ἡ τρέλλα χτύπησε τὸ κεφάλι τοῦ βασιλιά τους! Ζητᾶ νὰ βάλῃ τὸ πόδι του στὶς χώρες τοῦ Σουλτάνου, ποῦναι ἡ σκιά τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς! Ἀλοῖμονο σ' ἐκεῖνον καὶ στοὺς ὑπηκόους του! Ὅπως ἡ καταγίδια συντρίβει τὰ στάχυα, ἔτσι θὰ τοὺς συντρίψει ὁ Χουσεῖν καὶ τὸ γιγαταγάνι τῶν πολεμιστῶν του θὰ σαρώσει τὰ κεφάλια τους, σὰν αὐτὰ τὰ κεφάλια τῶν ἀπίστων ποὺ μᾶς τοὺς παρέδωκεν ἡ θάλασσα!..

Ἀλοῖμονο καὶ τρι-

σαλοῖμονο στοὺς Ἀπίστους! Τὸ αἷμα τους θὰ τρέξῃ ποτάμι καὶ θὰ βάψῃ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας!..

— Ὅσο γιὰ σὰς, πρόσθεσε ὁ Λακδάρ, ὁ ἀφέντης μου σὰς κρατεῖ γιὰ ὁμήρους. Ἀπόψε κιόλας θὰ μνηστῇ σὸ Γάλλο διοικητὴ δι' ἓν ἕνα ἀπ' τοὺς στρατιῶτες του πατήσῃ τὰ ἱερὰ χώματα τοῦ Σουλτάνου, τὰ κεφάλια σας θὰ πέσουν παρευθύς! Ὁ Ἀλλάχ εἶναι μεγάλος!

«Τοὺς ἔβλεπον τὰ δυὸ χέρια στὴν ἄκρῃ τῆς σέλλας...» (Σελ. 34, στ. β'.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ "ΡΕΚΟΡ",

Αγαπητοί μου,

ΤΥΧΕ να είμαι κι' εγώ κάτω, στο γραφείο της «Διαπλάσεως», προχτές που ήλθε μια κυρία, γιά να γράψω συνδρομητή εν' αγοράκι ως οκτώ χρονών. Δεν φαινόταν πολύ ηλικιωμένη και τάγοράκι εκείνο, που το κρατούσε απ' το χέρι κι' ύστερα τόβαλε να καθήση κοντά της με μια δλοφάνερη στοργή, τὸ πήραμε δλοι γιά παιδί της. Ἐπίσης δλοφάνερη ἦταν και κάποια συγκίνηση που ἔκανε τὴν κυρία αὐτὴ σὰ νευρική, σὰν ἀνήσυχη, και πού δὲν ξέραμε ἀκόμα σὲ τί νὰ τὴν ἀποδώσουμε: ἦταν ἄραγε παλιά συνδρομητρια και τὸ γραφείο τῆς «Διαπλάσεως» μετὰ τὰ γνῶριμά της πρόσωπα και πράγματα, τὰ παραλλαγμένα ἀπ' τὸν καιρό, τῆς ξανάφερνε ζωηρὲς κι' ἀγαπητὲς ἀναμνήσεις; ἢ ἀπλῶς ἦταν συγκινημένη, σὰ μητέρα, ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη στὸ παιδί, στὸν «Κωστάκη της» ὅπως τὸν ἔλεγε και τὸν ξανάλεγε, πού ἐκείνη τὴ στιγμή τῆς φαινόταν σὰ νὰ μεγάλωσε διαμιάς, κοτζάμ... «συνδρομητῆς» πιά, με περιοδικὸ «δικό του» πού θὰ τὸ λάβαινε με τὸνομά του τυπωμένο στὴν ταινία;...

Δὲν ἀργήσαμε νὰ τὸ μάθουμε. Γιατὶ ἀξαφνα ἡ κυρία εἶπε:

— Φέτος, καθὼς εἶδα, δημοσιεύετε και τὴν «Ἀνθούλα». Ἄ, τί μοῦ θυμίζει αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα!... Ἐκείνου τὸν καιρό, ἤμουν κι' ἐγὼ συνδρομητρια. Ἐπαιρνα και τὴ Διάπλασι και τὴ Βιβλιοθήκη της. Καὶ θυμάμαι μετὰ λαχτάρα περιμένα, κάθε δεκαπέντε, τὰ δυὸ ἐκείνα φυλλάδια μετὰ τριανταφυλλένια ξωφύλλα τους: Τὸ μεγάλο και τὸ μικρό, πού ἐγὼ τότε τῆς «Ἀνθούλας»! Φαντασθῆτε λοιπὸν πῶς τὸ ροφούσα... Ἐῖχατε και ψευδώνυμο, κυρία; τὴ ρώτησε ἡ Διάπλασις.

— Βεβαίως! Γιά πολλὰ χρόνια ἤμουν ἡ Μικρούλα Γελαστή. Ἐπειτα τὸ ἀλλάξα... Γιατὶ δὲν ἤμουν πιά οὔτε μικρούλα, οὔτε πολὺ γελαστή! πάντα ὅμως ἤμουν συνδρομητρια ἀφοσιωμένη.

— Ἡ Μικρούλα Γελαστή! φώναξε τότε ἡ Διάπλασις, πού ὅπως ὁ Μέγας Ναπολέων τὰ ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν του, θυμᾶται κι' αὐτὴ τὰ ὀνόματα θλῶν της τῶν φίλων, και τῶν πιὸ παλιῶν. Τότε λοιπὸν, ἐκείνο τὸν καιρό, θὰ λεγόσαστε Εὐριδίκη Τ... και θὰ μένατε κάπου στὴν Αἴγυπτο...

— Ἀκριδῶς! στὴ Μανσοῦρα! Τὴ μνήμη!... Ἐρχόμουν ὅμως κάπου-κάπου στὰς Ἀθήνας και σὰς ἔκανα τὴ βίζιτα μετὰ τὸν πατέρα μου... Σὰς θυμοῦμαι στὴν ὁδὸν Πινακωτῶν... ἔπειτα στὴν ὁδὸν Αἰόλου... στὴν ὁδὸν Πατησίων... Καὶ σ' αὐτὸ τὸ γραφείο ἦρθα μιὰ φορά, πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, γιά νὰ γοράσω μερικὸς τόμους...

— Καὶ τώρα, τί καλὰ! ἐγγράφετε συνδρομητὴ τὸ γιό σας!

— Τὸ γιό μου;! φώναξε τότε ἡ Μικρούλα Γελαστή μετὰ μιὰ πολὺ γελαστὴ ἐκπληξη. Ἀλήθεια;... Νομίζετε πῶς ὁ Κωστάκης εἶναι γιός μου;... Ἀκούς, Κωστάκη μου; τὴ γριά γιὰ γιάκα σου τὴν παίρνουν γιά μαμμὰ σου!

— ὦ! εἰν' ἐγγονάκι σας;...

— Ἐγγονάκι μου βέβαια! Εἶναι ὁ πρῶτος γιός τῆς κόρης μου.

— Τί λέτε!... Ποτὲ δὲν θὰ τὸ φανταζόταν κανεὶς...

— Γιατί; ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ φαίνουμαι πιὸ νῆα ἀπ' ὅ,τι εἶμαι; Μὰ γιά λογαριάστε: Ἦμουν ἀπ' τίς πρῶτες πρῶτες σας συνδρομητρίες. Γράφτηκα στὰ 1880, ὅταν ἤμουν δεκατεσσάρω χρονῶν. Στὰ 1887 παντρεύτηκα. Ἡ κόρη μου, συνδρομητριά σας κι' αὐτή, γεννήθηκε στὰ 1888 και παντρεύτηκε, —σταθῆτε νὰ θυμηθῶ— στὰ 1915. Τὸν ἄλλο χρόνο γεννήθηκε ὁ κύριος ἀπὸ δῶ.

— Στὶς 10 Μαΐου, γιὰ γιά, 1916!

— Ναί, παιδί μου, στὶς 10 Μαΐου. Καὶ σήμερα, καθὼς βλέπετε, εἶναι σὲ θέση νὰ γίνῃ συνδρομητῆς, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴ γιὰ γιά του, πού πλησιάζει τὰ ἐξήντα και ἂς μὴ φαίνεται!

— Ἐχετε δίκιο... ναί... δὲν εἶναι κανένα θαῦμα... πολὺ φυσικό!...

— Ἀλλὰ και τί συγκινητικὸ γιά μένα, ἔ... Φαντασθῆτε. Πρῶτα ἤμουν συνδρομητρια ἐγὼ, ἔπειτα σὰς ἔφερα τὴν κόρη μου, τώρα σὰς φέρνω τὸν ἐγγονό μου...

— Κι' ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀξιώσῃ νὰ μὰς φέρετε και τὸ δισέγγονο!... Νὰ μὰς ἀξιώσῃ δηλαδή...

— ὦ, γιά μένα δὲν ξέρω... μπορεῖ νὰ μὴ ζῆσω και τόσο πολὺ... ἂν κι' ἔχω κι' ἐγγονούλα, και τὰ κορίτσια παντρεύονται πιὸ γρήγορα... Ἐσεῖς ὅμως ὀρισμένως θάχετε συνδρομητῆς και δισεγγόνια μου και τρισεγγόνια!... Τί νὰ σὰς πῶ! Ἐχω τὴν ἰδέα πῶς ἡ Διάπλασις εἶναι ἀθάνατη! Ἀφοῦ ἔφτασε πιά νὰ ζῆσῃ ὡς σήμερα κι' ἐμεῖς, οἱ πρῶτοι της, νὰ τῆς φέρνουμε τὰ ἐγγόνια μας, τελείωσε! Ἐχει τὸ ρεκόρ, ἔχει τὸ ρεκόρ!...

Γελάσαμε ὅλοι μετὰ τὴ λέξη πού βρῆκε νὰ πῇ στὸ τέλος ἡ παλιά μας Μικρούλα Γελαστή. Γέλασε κι' ἡ ἰδία, πολὺ μάλιστα, γιά νὰ κρύψῃ, νὰ νικήσῃ τὴ συγκίνηση πού τῆς ἔφερε τώρα δάκρυα.

Κι' ἔφυγε μετὰ τὸν Κωστάκη της, καμαρωτό, πού ἡ καλὴ γιὰ γιά τὸν εἶχε κάνει πιά συνδρομητῆ. Ἀλλὰ—περίεργη σύμπτωση! Κοιτάζοντας, σὲ λίγο, μερικὰ ἀπὸ τὰναριθμητὰ παιδικὰ γράμματα πού ἦταν ἀπάνω στὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως, διάβασα σὲ κάποιο, —μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶδα τὴν ὑπογραφή, — αὐτὲς τίς φράσεις: «Ἐδῶσες στὴν Ἐλλάδα ἕνα ρεκόρ. Εἶσαι τὸ πιὸ ἀρχαῖο παιδικὸ περιοδικὸ τοῦ κόσμου. Καὶ γιά τὸ ρεκόρ αὐτὸ πρέπει νὰ μαστε μαζί σου περήφανοι και μεῖς, τὰ παιδιά σου, πού σὲ βοηθήσαμε νὰ τὸ φτάσῃς!»

— ὦ, αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια. Ἡ Διάπλασις ἔχει σήμερα ἕνα ρεκόρ: Οἱ πιὸ παλιοὶ τῆς συνδρομητῆς και συνδρομητρίες τῆς φέρνουν, ὄχι πιά τὰ παιδιά τους, ἀλλὰ τὰ ἐγγόνια τους, μετὰ τὴν πολὺ βásiμη ἐλπίδα νὰ τῆς φέρουν μεθούριο και δισέγγονα. Ἀλλὰ σὲ παῖδ' ἄλλον παρὰ στὰ παιδιά της χρωστᾷ ἡ Διάπλασις αὐτὸ τὸ ρεκόρ; Καὶ στὰ παιδιά τοῦ 1880, —γιά νὰ πάρουμε μόνον τίς χρονολογίες τῆς Μικρούλας Γελαστής, — πού γραφόταν τότε μὲ νάχα τους και στὰ παιδιά τοῦ 1888, πού τὰ ἔφεραν οἱ μαμμάδες τους και στὰ παιδιά τοῦ 1916 πού τὰ γράφουν σήμερα οἱ γιὰ γιάδες. Σ' ὅλα τὰ παιδιά της, ἀπὸ τότε ὡς τώρα, πού μετὰ τὴν ἰδία ἀγάπη τὴν περιβάλλουν. Στὴν Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια τὴν πιστὴ της, τὴν ἀφοσιωμένη της, πού 46 τώρα χρόνια τὴν μεταβιβάζει ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Ὅχι. Ὁ πατέρας μου μαγειρεύει... μὰ κάνει κάτι ἀνοστα φαγιά!... Καλύτερα τρῶω ξερὸ ψωμί!...

— Δὲν ξέρεις πόσο λυπᾶμαι γι' αὐτὰ πού μοῦ λές, Ἀνθούλα! Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι φίλος σου, ἔ; δὲν εἶμαι;... Λοιπὸν, θὰ συλλογιστῶ μονάχος μου τὴ νύχτα, κι' αὔριο τὸ πρῶτ' μπορεῖ νὰ βροῦμε κανένα τρόπο.

Ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ὁμιλία βάσταξε πολὺ γιά τὴν ἡλικία τους και τὰ δυὸ παιδιά, σχεδὸν χωρὶς νὰ θέλουν, ἀρχισαν σὲ λίγο νὰ μιλοῦν φαιδρότερα. Ὁ Γιάννης διηγήθηκε πῶς βρῆκε μιὰ φωλιά καρακάζας μετὰ πέντε πουλάκια μέσα, πού πήρα μόνον τὸ ἕνα. Τὴ ἀστεία πού ἦταν ἡ μικρὴ του καρακάξα! τόσο δὲ ἀνοιγε τὸ κόκκινό της στόμα ἅμα ἔδλεπε τὸ Γιάννη!

— Θὰ τὴ φέρω αὔριο, ἐπρόσθεσε, νὰ τὴν ἰδῇς και σὺ νὰ γελάσῃς. Σήμερα ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ ἡ ἀδερφή μου

— ὦ, πῶς θέλω νὰ τὴν ἰδῶ! φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Γιατὶ δὲν ξέρεις πόσο μᾶρέσουν τὰ πουλιά! Ἐγὼ ποτὲ μου δὲν εἶχα κανένα δικό μου. Ὁ πατέρας μου δὲν ἀφίνει, γιὰ τὴν τὰ πουλιά, λέει, τρῶνε κι' οὔτε γάτα, οὔτε σκύλο θέλει στὸ σπίτι μας. Στὴν αὐλὴ μας δὲ βλέπεις παρὰ τὴν καϊμένη τὴν Ἀστέρω. Δὲ σοῦ λέω, ἔχουμε και τὴν Κοκκίνω, μ' αὐτὴ εἶναι ἄλλο... Τί καλὰ νάχα ἕνα σκύλο! θὰ τὸν ἔπαιρνα στὰ χωράφια μαζί μου νὰ μοῦ κρατᾷ συντροφιά.

Ἐτοὶ κουδέντιαζαν τὰ παιδιά και ξεχνούσαν τὴν ὥρα. Ὡς τόσο ὁ ἥλιος ἔχανε λίγο-λίγο τὴ λάμψη του και χανόταν πίσω ἀπὸ κάτι ψηλὰς λευκές. Μιὰ στιγμή, μιὰ του ἀχτίδα φῶτιζε ἀκόμα μιὰν ἄκρη τοῦ λιθαριοῦ, ἔπειτα ἔφυγε και τὸ λιθαρίο ἔπαιρνε παντοῦ τὸ ἴδιο σκοτεινὸ χρῶμα. Ἀρχίζε νὰ κἀνῃ και δροσιά, ἡ ὑγρασία γινόταν αἰσθητὴ, τὰ γρολολούδα, τὸ φρέσκο χόρτο, μύριζαν πιὸ γλυκά. ἐπλησίαζε ἡ νύχτα.

Ἡ Ἀνθούλα βγῆκ' ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτη. Τί ἔγιναν ἡ Ἀστέρω κι' ἡ Κοκκίνω; Τίς εἶχε ξεχάσει. Κι' ἂν τίς ἔχανε;... Μεγάλος φόβος τὴν ἔπιασε κι' ἀρχισε νὰ τοὺς φωνάζῃ και νὰ τοὺς σφυρίζῃ... Ἡ ἀγελάδα ἦταν πλαγιασμένη κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα· σήκωσε τὸ κεφάλι της ἅμ' ἀκουσε τὴ φωνὴ τῆς μικρῆς, σηκώθηκε και τὴν ἀκολούθησε. Ἡ Ἀστέρω ὅμως; πού ἦταν ἡ Ἀστέρω;... Χριστὲ και Παναγιά! μὴν τὴν ἔκλεψε κανένας περαστικός;

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπε ὁ Γιάννης· θὰ γύρισε στὸ σπίτι σας.

Ἀλλὰ ἡ Ἀνθούλα ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

— Θὰ με σκοτώσῃ ὁ πατέρας μου ἂν γυρίσω χωρὶς τὴ γίδα, ἔλεγε.

— Μὰ τόσο κακὸς πιά εἶναι ὁ πατέρας σου; Πῶς θὰ τοῦ βαστοῦσε ἡ καρδιά του νὰ χτυπήσῃ ἕνα κοριτσάκι σὰν και σένα;... Ἄσε νὰρθω μαζί σου κι' ἐγὼ... Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἡσυχάσω ὡς αὔριο... Ἄν γύρισε σπίτι σας ἡ Ἀστέρω, σφύριξε, θάκούσω και θὰ γυρίσω πίσω ἡσυχος.

— Ἀμ' οἱ ἀγελάδες σου;

— Ὁ φράχτης εἶναι κλειστός· θέλοντας και μὴ θὰ με περιμένουν.

— Καλὰ λοιπὸν, πᾶμε...

Τὰ δυὸ παιδιά τράβηξαν γιά τὸ χωριό. Ἀλλὰ στὰ μισὰ τοῦ δρόμου εἶδαν τὴν Ἀστέρω πού εἶχε σκαρφαλώσει 'ς ἕνα φράκτη κι' ἔτρωγε μετὰ ὀρεξη.

Ἡ Ἀνθούλα ἔβγαλε φωνὴν χαρᾶς.

— Καληνύχτα, Γιάννη, εἶπε. Εἶσαι πολὺ καλὸς πού με λυπήθηκες κι' ἤθελες νὰρθῇς μαζί μου νὰ ἰδῇς τί θάπο- γίνω. Ἐχεις καρδιά!

Κι' ἐγύρισε τρέχοντας στὸ χωριό. Ὁ πατέρας της ἦταν στὸ σπίτι.

— Γιατὶ ἀργήσες; τῆς εἶπε. Ἡ κυρὰ Ταρσὴ σ' ἐπερίμενε γιά νὰρμέξῃ τὴν Κοκκίνω. Μὰς κάνει, βλέπεις, αὐτὴ τὴ χάρη, μὰ δὲν μπορεῖ και νὰ κάθεται νὰ σὲ περιμένῃ, γιὰ τὴν ἡ γυναῖκα ἔχει κι' αὐτὴ τίς δουλειές της. Νᾶξερές τοῦλάχιστο νὰρμέγῃς ἐσύ. Μὰ δὲν ξέρεις τίποτα, τίποτα!...

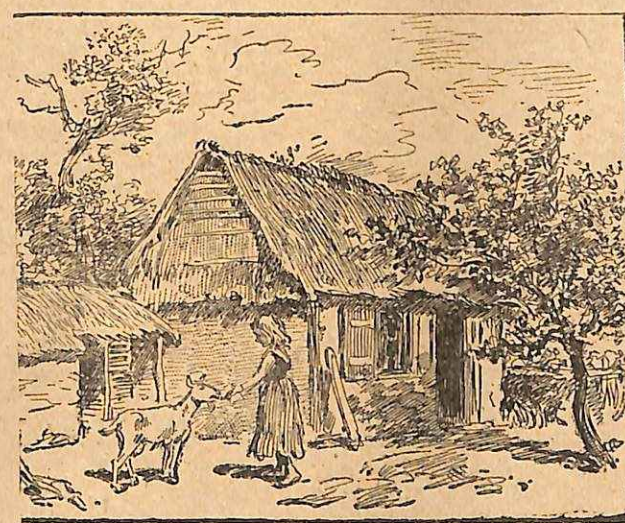
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ Ἀνθούλα ἀρχίζει νὰ μαθαίνῃ.

Μετὰ τὸ λιτὸ δείπνο, ἡ μικρὴ πλάγιασε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰποκοιμηθῇ ἀμέσως. Τὰ λόγια τοῦ πατέρα της γύριζαν στὸ νοῦ τῆς: «Δὲν ξέρεις τίποτα ἐσύ, τίποτα!»

Πόσο ἤθελε νᾶξερε κι' αὐτὴ νὰ κἀνῃ κάτι τί! Κι' ἀποφάσισε νὰ βάλῃ τὰ δυνατὰ της γιά νὰ μάθῃ.

Οἱ ἡμέρες στὴν ἐξοχὴ εἶναι μόνονες, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πάντα τίς ἰδίες ἀσχολίες. Οἱ ἐποχὲς μόνον ἀλλάζουν τίς ἐργασίες τους, μὰ ἡ δουλειὰ

— Στὴν αὐλὴ μας δὲ βλέπεις παρὰ τὴν καϊμένη τὴν Ἀστέρω... (Σελ. 45, στ. α')

εἶναι πάντα δουλειὰ και πρέπει νὰ γίνεταί. Κάθε ἡμέρα ἀργία εἶναι ἡμέρα χωρὶς ψωμί γιά κελίους πού, ὅπως ὁ πατέρας τῆς Ἀνθούλας, μόνον ἀπὸ τὰ χέρια τους περιμένουν νὰ ζήσουν.

Ὁ Φραντῆς ἐδούλευε τώρα μετὰ τὸ μεροκάματο: ἔπαιρνε δυὸ δραχμὲς τὴν ἡμέρα. Μὰ ἡ ἀρρώστεια κι' ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του τὸν εἶχαν χῶσει στὰ χρέη ὡς τὸ λαϊμό· και τί νὰ τοῦκαναν πιά δυὸ ψωροδραχμὲς τὴν ἡμέρα;...

Κι' ἀφοῦ ξύπνησε ἡ Ἀνθούλα, ξαναθυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ πατέρα της κι' ἔμεινε λυπημένη. «Πῶς ἤθελα νὰ ξέρω νὰ δουλεύω!» ἔλεγε και ξανάλεγε μέσα της· και δὲν ἔδλεπε τὴν ὥρα νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὸ μετὰ τὸ φίλο της. Χωρὶς ἄλλο, ὁ Γιάννης θὰ τῆς ἔλεγε τί ἔπρεπε νὰ κἀμῃ...

Πῆγε μετὰ τὰ ζωντανὰ στὸ συνειθι-

σμένο μέρος· και βρῆκε τὸ Γιάννη νὰ τὴν περιμένῃ στὴν πόρτα τοῦ φράχτη. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς βοσκὸς δὲν ἦταν μόνος: ἕνα κορίτσι, ἕνα μεγάλο κορίτσι ὡς δεκαπέντε χρονῶν, ἦταν μαζί του. Ἄ, πῶς τῆς κακοφάνηκε αὐτὸ τῆς Ἀνθούλας! Γιατὶ τώρα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ πῇ τὸν καϊμό της. Ἐπειτα, τί ἀνάγκη ἦταν νὰ κουβαλήσῃ στὸ χωράφι του ὁ Γιάννης ἕνα τόσο μεγάλο κορίτσι; Αὐτὴ ἦταν ἡ καρακάξα πού θὰ τῆς ἔφερνε νὰ ἰδῇ;...

Ἀλλὰ ἐκεῖνος τῆς φώναξε χαρούμενος:

— Ἐλα, ἔλα, Ἀνθούλα!... Εἶναι ἡ ἀδερφή μου, ἡ Βασιλική, και θέλει νὰ σὲ γνωρίσῃ.

Ἄ, ἀφοῦ ἦταν ἀδερφή του, τὸ πράγμα ἀλλάξε δλωσιόλου. Ἡ μικρὴ ἔγεινε κατακόκκινη ἀπ' τὴ χαρὰ της μετὰ τὴν ἰδέα πῶς ἡ ἀδερφή τοῦ Γιάννη τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ κι' ἤθελε τὸ καλὸ της... Κι' ἦταν πιὸ ἀψηλὴ ἀπ' τὸν ἀδερφό της ἡ Βασιλική, πού μόλις

ἔφτανε ὡς τοὺς ὅμους τῆς· σὼς τὴ κοπέλλα.

— Φίλησε λοιπὸν τὴν Ἀνθούλα, τῆς εἶπε ὁ Γιάννης· εἶναι καλὸ κορίτσι, κι' ὀρφανὸ τὸ κακόμοιρο... ἔχασε τὴ μάμνα του.

Ἡ Ἀνθούλα ντράπηκε λίγο, γιὰ τὴν νὰ φτάσῃ γρηγορότερα, δὲν εἶχε πλυθῇ. Τὴν ἰδέα λοιπὸν θὰ ἐσχηματίζε ἡ Βασιλική, ἂν τὴν ἔδλεπε ἐτοῖ ἀπλутη;

— Σταθῆτε μιὰ στιγμούλα, εἶπε, κι' ἔφτασα.

Κι' ἔτρεξε ὡς τὸ ποταμάκι κι' ἔπλυνε τὸ πρόσωπό της, τὰ χέρια της και τὰ πόδια της. Γύρισε τρέχοντας ὅπως εἶχε φύγει· μὰ τώρα τὸ προσωπάκι της ἦταν τριανταφυλλὶ ἀπ' τὸ κρύο νερὸ και τὸ τρίψιμο.

— Εἶναι κόκκινη σὰν τὸ μῆ-

λο, εἶπε γελαστὰ ἡ Βασιλική· κι' ἀλήθεια εἶναι ὁμορφούλα.

Στὴν οἰκογένεια ἐκείνη ὅλοι ἦταν καλοὶ και τοὺς ἀγαποῦσε κανεὶς ἀμέσως. Ἐτοὶ κι' ἡ Ἀνθούλα, ἅμα τὴ φίλησε και τῆς μίλησε λίγο ἡ Βασιλική, αἰσθάνθηκε τὴν ἰδία ἐμπιστοσύνη πού αἰσθανόταν και γιά τὸν ἀδερφό της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΣΤΡΟ ΛΑΜΠΡΟ...

Ἄστρο λαμπρό, πού ἡ λάμψη σου ὀδήγησε τοὺς Μάγους

Στὴ Φάτνη τὴν ὀνειρευτή, Στῆς Γέννησης τὸ θάμια,—

Φῶτιζε και τὸ δρόμο μου, Στὰ σκοτεινά, στοὺς πάγους, Ὡς πού νὰ φτάσω τὸ ὄνειρο

Καὶ νὰ μοῦ γίνῃ Πράγμα! (Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΠΙΘΕΣ

ΤΟ ΑΓΓΕΛΑΚΙ

Αριθ. Έγκρ. 31.

Έν' αγγελάκι αγνότατο
με τ' άνοιχτά φτερά του,
έχεις ο καθένας κάτοικο
λευκό μεσ' στην καρδιά του.

Είναι γλυκό το βλέμμα του
και πιο γλυκιά η λαλιά του,
αλλά βαστά βάρος τρανό
το δόλιο στά φτερά του!..

Δυπήσου το, ω άνθρωπε,
τ' άγνό σου το αγγελάκι
κι' αλάφρωσε το βάρος του,
άφ' ού μπορείς, λιγάκι.

Ναί—τό μπορείς! Κι' όλόκληρο
άν' θες να τ' αλαφρώσεις,
Φτάνει να δές—και τα φτερά
τ' αγγέλου να λυτρώσεις,

Γιά να πετάξει ελεύθερο
στο γαλανόν αίθερα
και ν' ανταμώσει έχει ψηλά
του κόσμου τόν Πατέρα

Και συμβουλές πολύτιμες
για σένα να ζητήσει
και σ' ένα δρόμο φωτεινό
νάρθη να σ' οδηγήσει.

Τό ξέρεις τ' αγγελάκι αυτό
πού κάθεται μαζί σου
και στο καλό σε οδηγεί;
Είναι ή Συνείδησή σου!

Συμφαζέται

ΣΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ — ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Αριθ. Έγκρ. 11.

Ο άέρας σφυρίζει και ή θά-
λασσα άγριεμένη χτυπάει τά μαύρα
πλευρά του πλοίου. Ξαπλωμένος,
άδικα προσπαθώ να κοιμηθώ. Μια
άδύνατη άχτίνα περνάει πάνω απ' ή
κουρτίνα του κρεβατιού μου,
και στο φώς της άνόρεχτα γυρίζει
τις σελίδες κάποιου βιβλίου. Ο
ρυθμικός κρότος της μηχανής
φθάνει άδυνατισμένος σ' αυτιά
μου και άδεια δημιουργεί μέσ'
στο κεφάλι μου παράξενες και
άγνωστες μελωδίες.

Ανέβηκα στη γέφυρα. Ο ψυ-
χρός άέρας του Δεκέμβρη σφυ-
ρίζει μέσα στά σκονιά και στις
σκάλες. Βαριά σύννεφα σκεπά-
ζουν τόν ουρανό. Τό πλοίο προχω-
ρεί μέσα στο σκοτάδι. Μακρυνά
κάποιος φάρος, άνοιγοίλινει
ρυθμικά τό μονότονο φωτεινό
του μάτι, και μερικά φώτα προ-
δίδουν κάποιον πλοίο, πού γλυ-
στράει άπάνω σ' άφρισμένα κύ-
ματα.

Κόκκινο και πράσινο. Δυό φα-
νοί, πού φαντάζουν σάν μάτια
κάποιου μυθικού θαλασσινού Λε-
βιάθαν, δείχνουν την είσοδο του
λίμανου. Τό πλοίο γλιστρά στα
ήσυχα νερά, μέσα σε δυό μαύρες
γραμμές από πλοία.

Μακρυνά στην άνατολή, τά σύν-
νεφα διαλύθηκαν, και μία ροδινή

λουρίδα προμήνυσε τόν έρχομό
του ήλιου. Η θάλασσα έροδίδισε,
και μακρυνά στο βάθος, οι πρώτες
άχτίνες της ήμέρας φωτίζουν
έλαφρά την Άκρόπολη και τόν
Λυκαβηττό. Η άγκυρα έβησε.

Έξαφνα, οι καμπάνες μιας εκ-
κλησίας άρχισαν να χτυπούν. Σε
δυό λεπτά όλες ή εκκλησίες την
έμιμήθηκαν, και ό χαρμόσυνο
αυτός ήχος σκορπίσθηκε στον
αέρα και χάθηκε στο πέλαγος.

Ξημερώνουν Χριστούγεννα..

Ολέμπικ

ΣΣ

ΛΙΓΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ...

Αριθ. Έγκρ. 36

...Οι σταθμοί διαδέχονται ό
ένας τόν άλλο. Μενίδι, Τατόι,
Μπογιάτση και τέλος Κιούρκια. Κα-
τεβαίνουμε και διευθυνόμεθα προς
τό γνωστό ρέμμα τών Κιούρκων,
πού βρίσκεται προς τά δεξιά του
σταθμού. Είναι κατάφυτο από
πλατάνια και πικροδάφνες, πού
άνθισμένες αυτή την εποχή, σκορ-
πίζουν τό άρωμά τους και έναο-
μονίζουν θαυμάσια τό τριαντα-
φυλλέιο χρώμα τών λουλουδιών
τους με τά άνθηρά κι' όλόδροσα
φύλλα τών πλατάνων.

Νεράκι καθάριο και δροσερό
τόχει από την πηγή πού είναι
κοιτά στο γεφυρά και περνά μουρ-
μουριστά μέσα από τό ρέμμα πού
τόν χειμώνα γεμίζει από νερό.

Διαλέγουμε μία όμορφη τοπο-
θεσία κάτω από τά πλατάνια και
κοιτά στο ποταμάκι, όπου άπολαμ-
βάνουμε τη μονακριφή αυτή ήμέρα
της εβδομάδας πού μάς φέρνει
τόσο μακρυνά από την καθημερινή
μονοτονία! Με τί απόλαυση άνα-
πνέουμε τόν δολιχό αέρα της
έξοχης, έφ' ξαφνικά διακόπτομε
τις συνομιλίες μας, γιά ν' άκού-
σουμε τό μουρμούρισμα του νερού,
πού στόν καθένα μας διηγείται
κάποιο διαφορετικό παραμύθι και
τόν ψιθυρο πού κάνουν τά φύλλα,
όταν κάποιον περαστικό αεράκι
άδεια τρυπώνει ανάμεσα από τούς
μεγάλους πλατάνους. Απέραντη
είναι ή γαλήνη πού απλώνεται
όλόγυρα κι' αναπαύει τη φύση...

Ροδόδαφνη

ΣΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΧΗΝΑΣ

Αριθ. Έγκρ. 42

Αυτό είναι έκτακτο! Κολυμπώ
στο νερό. Ολόγυρα μου είναι λου-
λούδια κι' έγω εύχαριστούμαι πολύ.
Εδώ είναι πραγματικός παράδει-
σος. Χώνοι τό κεφάλι στο νερό
και πιάνω ψαράκια και σκουλη-
κάκια. Αυτά είναι τά γλυκισματά-
κια μου! Αυτός είναι ό παράδει-
σός μου!

Αλλά, αόλιμονο! Η κυρία μου
με πιάνει και μου κόβει τό κε-
φάλι! Χώνει στο λαιμό μου τό
μαχαίρι. Μετά με βουτά στο ξε-
ματιστό τό νερό, με καθαρίζει και
με βάζει να ψηθώ. Αυτό είναι
φοβερό!..

Με έψησαν! Δεν ξέρετε τί θα
πή να ψηθώ κανείς! Φοβερό! Κι'
άφου μ' έψησαν, μ' έβαλαν στο
πίατο και μέφεραν στο τραπέζι.
Τί θα άπογίνω τώρα; Θα με γάνει.
Αυτό είναι φοβερό! Τρέμω από
τό φόβο μου. Αχ ναί, θα με
φάνει..

Ξύπνησα! Αυτό ήταν όνειρο!
Γελώ, χαίρουμε, γιατί ήταν όνειρο
και όχι αλήθεια!..

Χουασκάρο

ΣΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΔΕΜΜΑ

Αριθ. Έγκρ. 2.

Φεύγει ό "Ηλιος από μās
και σ' άλλες χώρες πάει"
φεύγει... μά πόσες όμορφες
στή διάβα του σκορπάει!

Χύνει στην άγρια θάλασσαν
άναλυτό χρυσάφι
τά φερωτά τά σύννεφα
τριανταφυλλένια βάφει.

Τό κάστρο τό παλαικό
—της πόλης την κορόνα—
πλάι στο λόφο τών πευκώων
κάνει ζωγράφου εικόνα.

Φλόγες άνάφτει στόν σπιτιών
τά τζάμια πού άντικρύζει
και τού Έπισκόπου Γερμανού
τό άγολμα χρυσίζει.

Τό Γερο-Παναχαϊκό
με μενεξέδες ραίνει
στέλνει φιλή χαιρετισμού
και στέφαντα πηγαίνει.

(Πλάτραι) Μεγάλη Έλλάς

ΣΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αριθ. Έγκρ. 39.

"Άνθρωπε, πρόσχε!... Μην
παραιορίζεις ποτέ τό πανώριο
λουλούδι της Δόξης!.. Θά μαν-
ρίση την ψυχή σου ό Φθόνος πού
κρύβεται μέσα στο σπόρο του...

Γιατί τάχα ό άνθρωπος βασ-
νίζεται σ' αυτόν τόν κόσμο;
Γιατί ποτέ δεν μπορεί νάχη
έκείνου πού θέλει, και όστι
δεν του είναι ποτέ άρκετό.

Σμύρνη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Απέξω από ένα σπίτι, όπου
γίνεται γάμος:

—Έξερεις, μικρέ, ποιός παν-
τρεύεται εδώ;

—Μά... ό γαμπρός νομίζω..
Διανύσης Νούς

Ο Μυστηριώδης Υπνωτιστής:
—Φέρε μία βόλτα να ιδής άν
ό Νίκος είναι στόν κήπο.

Πάν ό Όρεσίβιος:
—Και πού να τη βρω τη βόλτα;

Κορυφή του Όλύμπου

—Μπαμπά, τόν βράχο μπορώ
να τόν φωτογραφίσουν;

—Γιατί όχι;

—Μά, άφου δεν έχει μάτια,
πώς θα κοιτάξει μέσα στην τρύπα
της μηχανής;

Δόξα Καραϊωτήραλο

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος άνανώ-
σις της συνδρομής του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
Αθήναι, 38 όδός Ευριπίδου
τήν 29 Δεκεμβρίου 1923

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, παιδιά
μου, σάς εύχομαι με την καρδιά
μου. Καί σάς συσταίνω να διαβά-
σετε όλοι κι' όλες τό χριστουγε-
νιάτικο διήγημα πού άρχίζω σήμερα
στην γ' σελίδα. Είναι κάτι έκτακτο!
Αρκεί ότι τ' άρχισε ή μεγάλη Σουηδή
Σέλιμα Δαγκερλέφ, ηύτη πού έχει πεί-
ρει και τό λογοτεχνικό βραβείο Νό-
μπελ, —ένα μεγάλο βραβείο, από
έκατοντάδες χιλιάδες φράγκα, πού
τό παίρνουν μόνο μεγάλοι και πα-
γκοσμίου φήμης λογοτέχνες, ένας
κάθε χρόνο. Αλλά τό περιεχόμενο
διήγημα της Δαγκερλέφ δεν σάς τό
συνιστώ μόνο γιά καλλιτεχνική χρι-
στουγεννιάτικη άπόλαυση, παρά και
γι' άλλο λόγο: Αυτή όλο τέτοια
έχει γράψει "Αναμνήσεις της παι-
δικής της ηλικίας" έντυπώσεις της
νεανικής της ζωής όταν ήταν δασκά-
λα κι' είχε να κάνει με μικρά παιδιά.
Πρώτιστα δηλαδή πού καθέναν,
όπου κι' άν ξη, όποιος κι' άν είναι,
τάχει στη διάθεσή του, και θά
μπορούσε, με λίγη φαντασία και με
κάποια τέχνη, να τά γράψη και να
κάμψ... άριστουργήματα σάν της
Δαγκερλέφ, και να δείξη την ψυχή
του έθνους του, του λαού του,—
την "Ελληνική Ψυχή" άν θάταν
"Ελληνες",—σ' όλο τόν κόσμο, και
να ήλιν παγκόσμιος, και να πάρη
καμιά φορά και τό βραβείο Νόμπελ!
Νά λοιπόν ένα πρότυπο κι' ένα πα-
ράδειγμα γιά όσους και όσες... γρά-
φουν στη Σελίδα Συνεργασίας. Νά
τι θέματα πρέπει να παίρνουν και
πώς να τά γράφουν, απλουστάτα
κι' άφελέστατα. Κι' όχι ψευτιές και
φαντασίες, και φιλοσοφίες, και φού-
μαρα κι' άρες-μάρες. Από τά πράγ-
ματα πού έχουν στη διάθεσή τους.

ΤΑ ΨΕΤΑΔΩΝΙΜΑ ΤΟΥ 1923

Τελευταία ή προσοχή της άνα-
νέωσης τών περσινών ψευδώνυμων
γιά τό 1924. Καί δηλώνω ότι όσα
δεν άνανεώθηκαν, είναι πιά έλασ-
θερα και θά είναι απ' αύτά σ'
όποιον θά ζητή. Έννοείται πως ένα
περσινό ψευδώνυμο μπορεί να μη
τό ζητήση κανένας γιά φέτος και
να μείνη στη διάθεση του πρώτου
κυτόχου του να τό άνανεώσει όπο-
τε θελήση. Αδιάφορο! αυτό θά
είναι σύμπτωση και τύχη. Έγω
όμως δεν θάχω καμιά εδύνη, άν
όπως περσινά ψευδώνυμα σε άλλον
πού τυχόν θά τό ζητήση. Γιατί υπο-
θέτω ότι, άφου ό κάτοχος του δεν
τό άνανεώσει μέχρι τέλους Δεκεμ-
βρίου, θά πη ότι δεν τό θέλει πιά.

Γράφεις ωραιότατα, Βασίλισσα
του Σαββά, και θά χαίρουμε πολύ
κάθε φορά πού θά οικονομής λι-
γον καιρό από τά τόσα σου μαθη-
ματα και θά μού γράφεις.—Όχι, τά
"ψυχολογικά φαινόμενα" μπορείς
να τά πιστεύεις, γιατί είναι πραγμα-
τικά! άλλο ζήτημα άν δεν έχουν
σχέση με τά πνεύματα. Κι' ίσως
αυτό θά έννοης και σύ, όταν λές
ότι δεν τά πιστεύεις.

Ελάβα τό συμπλήρωμα, "Ελλη-
νική Ψυχή", κι' εύχαριστώ. Είδες
πως εύγνωμονείς τώρα τόν καλό
σου φίλο πού σ' ένέγραψε συνδρο-
μητή "χωρίς καλώς-καλώς να θέ-
λης", και σου έχρισε "τόσες ώρες
εύχαριστες", πού βέβαια ούτε θά τις
φανταζόσουν, γιατί τότε θά ήθελες
πολύ καλώς! Κάνε λοιπόν και σύ τό
βιο τώρα σε άλλους. Είναι ό καλύ-
τερος τρόπος γιά να έσπληρώσης
τό καλό πού σου έκαμαν.

Τεμπάλια υποπτεύθηκε λιγάκι,
"Αναλυστής", αλλά πώς κι' εξέχ-
τες δεν μού πέρασε απ' τό νοή.
Τώρα μαθαίνω πως ήσουν άρρωστη
Μπορούσες έσύ, αλλοιώτικα, να άν-
ταναστής τόν καιρό να μού γράφεις;
Χαίρω πού έγινε καλώς και σ'
εύχαριστώ πού με θυμήθηκες άμέ-
σως. Γράψε μου. Ελπίζω να τό
έπιτρέπη ή Προϊστάνη..

Τι καλώς! Δεν τόξερα, Χωλές Δια-
βόλε, πως είσαι γιος του πα-
λιού μου Χωλού Διαβόλου, τού
άλησμόνητου! Έκπληκτος πού
πήρες και σύ τό τίς ψευδώνυμο. "Ε,
ναί, άφου ό μπαμπάς σου ήταν
παλιό μου, σύ είσαι έγγονάκι μου.
Αλλά έξερεις τί λέει ή παροιμία;
"Τού παιδιού μου τό παιδί δυό φο-
ρές παιδί μου". Πολλά χαιρετί-
σματα στόν παλιό μου άγαπητό
φίλο.

Νά κι' ό καλός μου Δόρδος Βύ-
ρων, πού κι' αυτός κληρονόμησε
τό ψευδώνυμο από τό θείο του.
Χαίρω γιά τήν άπόφασή του και
τόν εύχαριστώ πολύ γιά όσα μού
γράφει. Καί βέβαια πού ό έπεται-
νός μου τόμος θάκαι καλύτερος απ'
όλου. Όλο στο καλύτερο...

Χρυσομαλλούσα τών Σφαιριών,
σ' εύχαριστώ πολύ γιά τό γενναίο
έσπαθωμα πού θάχη και... μεγάλη
συνέχεια. Στα παιδιά πού με έ-
πών μόνο κατ' όνομα και σου λένε
πως είμαι γιά... μεμπέδες, αρκεί
να τούς δείχνεις τις φωτογραφίες
τών β. άδυσμένων πού δημοσιεύω.

Έκεί βλέπει καθένας πόσο διαφό-
ρων ηλικιών παιδιά είναι οι φίλοι
μου κι' οι φίλες μου, κι' άν λείπει
από τη συλλογή μία ηλικία, είναι
άκριβώς ή τών μεμπέδων και τών
μεμπεκιών... "Ε, φυσικά, έχω και
παίδια 7-8 χρονών, πού μπο-
ρούν να διαβάσουν από τώρα και
να κατελάβουν. Αλλά αυτό είναι
τά λιγότερα, γιατί είναι σπάνια, σάν
τη φίλη μου Πένα Κυριακού πού
έπιτά χρονών σήμερα, είναι μουσι-
κοσυνθέτης και δίνει συναυλίες με
έργα δική της!

Ωραίες Έπιστολές μού έ-
στηλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι
έξες: Αρχιτέκτον, Φύσημα τ' Α-
γέρα, Αφελής, Ηρακλειώτης,
Νηοίς τών Ανθέων, Μασκαμώρ,
Πληρωμένη Τρυφή, Αφροσύνη
Κόμα, Άσπρο Συννεφάκι, Κίτρινη
Μάσκα, Ωραία Πύλαρος, Γελασίνα,

Δοξαομένη Φουσανέλλα, "Ελληνικό
Χώμα, Ναυτοίαις της Δόξης, Α-
κακία, Παρούκλα, Θάλασσα, Θούλλος
τού "Ελληνισμού και Όρσανεμένη".
Έξες έλσε τάς παραγγέλεις των
και τούς εύχαριστώ γιά τά καλώς
των λόγια, άναανεώσεις, έσπαθώμα-
τα, συμπληρώματα κτλ.

Τους νέους μου φίλους,—ή και
παλιούς πού πρώτη φορά άποφά-
σισαν να μού γράψουν,—Αφροσύνη
Άφροσύνη, Έξερυνήτη της Σα-
χάρας, Γιάννη Χοιρογιάννη, Δευ-
κήν Καλλονή, Παύλο Γ. Παπα-
παύλου, Άσπρο Πονικάκι, Ναρό-
ταν, Γιαννάκη Μ. Χαρίτου, Α-
στρον της Αθήνης κλπ κλπ. τούς
διαβεβαιώ ότι μεγάλη χαρά μού
έπροξένισαν τά γράμματά τους κι'
έπιθυμώ να μού γράφουν συχνά.
Βροχηδόν μού έρχονται αϊτήσεις
προσφυγοπαίδων, πού θέλουν να
τάς έγγράψω και φέτος από τόν
Έρvano. Αλλά με τά χρήματα πού
έλαβα ως τώρα, μόνο ό μύρεσκα να
ικανοποιήσω. Οι άλλοι τί θά γίνουν;
"ς μού στείλη λοιπόν καθένας,
γι' αυτό τό φιλότιμοσκοπό,
ότι μπορεί, έστω κι' ελάχιστα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απογοητεύονται: «Σίς Μη-
τέρες τών πεθαμένων μας στρατιω-
τών». Ιο τού Νησιού της Αφρο-
δίτης. Συλλογίζομαι: ένα κορίτσι
έξερει, μπορεί, ταιριάζει να παρηγο-
ρήσει μεγάλες, μητέρες, σε τέτοιο
πένθος; Γιά να παρηγορηθή και
νάχορη μάλιστα «να χαρίσει και
να σκορπά μειδιάματα, μία μητέρα
πού έχασε τό παιδί της, έστω και
στόν πόλεμο, θάπρεπε νακούση άλλα
λόγια, ανώτερα και τεχνικώτερα,
από αυτά τά κοινότατα πού μπορούσε
να βρή ένα κορίτσι. Συμπέρασμα:
Γράμμα κατώτερο τού θέματος.—
Από τά φαιδρά 2ο της Ίδίας.
Αυτό ναί, μάρομαι πού θάδεια να τό
δημοσιεύσω. Την παρακαλώ λοιπόν
να τό ξαναγράψη στη γλώσσα πού
μεταχειρίζομαστε, στη γλώσσα πού
έργασαι και τίλλο.—Ατό καθήκον.
Ιον τού Ατλαντος. Πολύ πένθιμο.
Αποφύγω πάντα τά διηγήματα πού
έχουν γιά σσηνή τό νεκροταφείο. Έκ-
τός γιά διαν είναι πολύ-πολύ τε-
χνικά. Αλλ' αυτό έχει καλή κι'
έπαινητή ιδέα, είναι όμως γραμμένο
μετριότητα, έντός τού διαλόγου στή
αρχή, πού είναι καλός.—Διάφορα
ιστορικά άνέκδοτα της Δοξαομένης
Σπάρτης. Πασιγνώστα όλα και σε
σχολαστική γλώσσα γραμμένα. Τό
τελευταίο «φαιδρό», άν και γνωστό,
είναι άρκετά ξεχασμένο και θά μπο-
ρούσε να δημοσιευθή άν ξαναγρα-
φόνταν στη γλώσσα μας.—Φθινό
πωρον και «Χιόνι», Ιο και 2ο τού
"Αλκη. Τό Φθινόπωρο πέρας τώρα
και μία τόσο έντενης περιγραφή του
θά φανόταν παράταιρη, έντός άν
ήταν... άριστούργημα. Τό Χιόνι πάλι
μπορεί νάταν επίκαιρο, μά δεν λέ-
γει τίποτα έκτακτο. Νά, είδατε
προχτές τό "Χιόνι" της Δεπτης
Μαργαρίτας; Αυτό είχε κάτι τό
καινούριο, τό ιδιαιτερό. Ότες ό
ιδιος ό "Αλκης δεν θάδεια, ύστερα
από έκείνο, να δημοσιευθή τό δικό
του.—"Ποιήματα μιας νέας χω-
ρικής", μετάφραση της "Ερωϊκής
Φέσσας. "Ηδεις άπόμα δούλεμα

και πτέρισμα. Έπειτα δυσπιστώ σ'
αυτά τά πολεμικά άνέκδοτα πού κάθε
συγγραφέας τό διηγείται όπως συμ-
φέρει στο έθνος του.—"Ο Τότος
και τό παραμύθι Ιο τού Μασκα-
μώρ. Είναι τόσο χαριτωμένο κι' αλη-
θινό, ώστε λυπάμαι πολύ πού ή
αδιόδοτη άεγρία τών στήνων μ'
έμποδίζει να τό δημοσιεύσω. "Αν
μπορούσε να διορθωθεί... Κοίμη!—
"Γάτες" και "Πουλονάκιας" Ιο και
2ο της Μαργαρίτας. Ατεχνά. Κι'
ίσως-ίσως αυτά τά μικρά θέλουν την
περισσότερη τέχνη, να μην έχουν
ούτε μία λέξη αταξίαση ή περιττή.
—"Πρώτη μέρα τού σχολείου" 2ο
της Πικρής Σκλαβιάς. Καλό, αλλά
έπειδή της έχω δημοσιεύσει καλύ-
τερα ως τώρα, δεν θέλω να χάσω
μ' αυτό, πού φανταίνεται πολύ βιαστικά
γραμμένο. Ας τό ξαναγράψω καλύ-
τερα γιά την Β' τριμήνια.—Τό
δαχτυλίδι, Ιο τού Κισσού. Δεν μά-
ρουμε πολύ αυτή ή ιστορία, ότες πι-
στεύω πως έγινε αλήθεια. Ενα καλό
παιδί δεν άγοράζει από φτωχό Άσπρη
για την Β' τριμήνια.—Τό
δαχτυλίδι πού τό ροζίζει αληθινή,
για ένα φράγκο! άδιάφορο άν ύστερα
βγαίνει φρενέτικο έκείνη την ώρα
κάνει ένα είδος κλειψιάς... Καί τότε
ή τιμωρία θάπρεπε νάταν βαρύτερη.
—"Εφυγε ή άνοιξη" Ιο τού Άερο-
νοπανιστή. Ατεχνά σίχτοι. Καί
μετά την άνοιξη δεν έρχεται χειμώ-
νινα...

Έγκρίνονται: 68. "Ενα πα-
ράδειγμα", 2ο της Μάγισσας.—69
"Η Έλεμμοσύνη τού φτωχού" Ιο
της Ίδίας.—70. "Ποιήματα περίπα-
τος", Ιο τού Κικινέζου.—71. "Ευ-
γένεια στο τραίνο", Ιο τού Κόντε
Ραπανάκη.—72. "Χιονοπορεύτικα
φύλλα", μικρά ποιήματα τού Γλαυ-
κού Παπαδάκου.—73. "Η κότα"
της Ναιρας.—74. "Τό χωριου-
δάκι" της Κυκλαμιάς.

Γι' άλλα πού έλαβα, στο έρχόμενο

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ουδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνα-
νέοται, άν δεν συνοδεύεται από τού
δικαιώματος δε. 5.—Τά έγκρινόμενα
ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30
Νοεμβρίου 1924. Όσα συνοδεύονται
από Α, άνήκουν εις άγόρια και όσα από
Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: "Ασπρο
Πονικάκι, ά. (!!!). Ναυτό, κ.
(ΦΓ). Χαρά, κ. (ΧΠ). Χιονομένος
Διαβάτης, ά. (ΧΚ). Φύσημα τ' Α-
γέρα, ά. (ΓΒ). Γασαίμ, κ. (ΙΑΠ).
Δευκή Καλλονή, κ. (ΑΒ). Ωραία
Πύλαρος, κ. (ΕΜ). Δόρδος Βύρων,
ά. (!!!). Ροβόρος Κόκκις, ά. (ΙΣ).
"Ελληνόπαις, ά. (ΑΓ). Κορητικό
Τυρί, ά. (ΣΜ). Μάρο, κ. (ΜΠ)
Βέν Ζώνης, ά. (ΙΖ). Άστρον της
Αθήνης, ά. (ΑΤ). Αφροσύνη Κόμα,
ά. (ΦΠΟ). Χώρα τών Όνείρων, ά.
(ΦΠΟ). Κόρη τών Κυμάτων, ά.
(ΑΝΚ). Σαρώ, ά. (ΚΒ). Ίωση-
φίνα, κ. (!). Μαρία Άντουανέτα,
κ. (!). Φωφό, κ. (ΦΧ). Φώτης, ά.
(ΝΠ). Έθνική Πίστις, ά. (ΚΜ).
Ηλιοβασιλεία, ά. (ΙΧ). "Ελληνική
Δόξα, ά. (α!!) Ιζόκερ, ά. (Γιά
ποιόν από τούς Τραπεζιτίτες είναι!)

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων:
Κίτρινη Μάσκα, κ. Κολόμβος, ά.
"Ελληνική Ψυχή, ά. Δεσποινίδιον,
κ. Αναλυστής, κ. Χρυσομαλλούσα
τών Σφαιριών, κ. Μέμφης, κ. Κων-
σταντινουπόλις, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τό πολύ προτάσεις
δεχ. 1,50. Διά τας περιλήψεις
λεπτά 30 ή λέξεις

Μ. Μ. επιθυμούν νάνταλ-
ζάουν: ή Βασίλισσα τού Σαββά
μή Πάνα τόν Όρεσίβιον, Μέμφη,
Βεατρίκη, Χείμαρρον, Αφροσύνη
Κόμα, Παρούκλα, Τριανταφ. Μπου-
κετάκι.

Η Διάπλασις άπάζεται

τούς φίλους της: Κορυφή τού
Όλύμπου (έκαμς καλή πού μού
ξαναγράψες και πριν ιδής την άπάν-
τησή μου) σ' εύχαριστώ και γιά
τόν καινούριο φίλο πού τόν περι-
μένω) Όρεσίβιον Πάνα (θά ιδής
τόν κανονισμό τών Μ. Μυστικών
στόν "Οδηγό τού Συνδρομητού" πού
θά δημοσιευθή προσεχώς) έπωσή-
ποτε, στις έρωτήσεις σου άπαντώ
καί!) Ίδανισμός (έστειλα' πές της
φίλης μου Ζ. Π. ότι πολύ θά εύχα-
ριστηθώ να μού γράψη κι' ή Ίδια'
άφου μάγαπώ τόσο, και έξερει πως
την άγαπάω κι' έγώ, δεν υπάρχει
λόγος να ντρέπεται) Δοξαομένη
Κρητινούπουλο (έχει καλώς) Τρε-
λόν Αέραν (τίποτ' απ' αυτά δεν
είσαι! αλλά συμπαίνει καμιά φορά
να μη βλέπη κανείς ένα πράγμα...
μπρός στη μύτη του' εύτυχώς δεν
έχουμες την προθεσμία) Ροβόρον
Κόκκις (δεν είναι τίποτα ιδιαιτερό
τά τετράδια τών "Ασκήσεων" σάν
τά τετράδια τού σχολείου! ή τάγο-
ράζετε έτοιμα, ή τά κάνετε μόνοι
σας' χαιρετισμούς και στόν άδελφό
σου) Κολόμβος (έλαβα, εύχαρι-
στώ, έστειλα' ή Σ. Σ. Σ. έχει κι'
αυτή τό σκοπό της, και 'ς αυτό τό
σκοπό μπορούμε να θυσιάζουμε δυό-
τρεις στήλες την εβδομάδα! έπειτα
τις κερδίζουμε κι' από τις Μ. Αγ-
γέλες, πού γίνονται τώρα με πολύ
φιλιά, αλλά καθάρματα, στοιχειά
και πιάνουν πολύ λιγότερο τόπο)
Ρεμβήν (κρίμα να έλθης στός Α'-
θήνας και να μη σε ιδώ! άς έλ-
πίσω ότι αυτό δεν θά ξαναγίνη)
ούτε θά υπάρχη λόγος, άφου τώρα
θά μού γράφης και δεν θά με ντρέ-
πεται) Ελληνόπαιδα (εύχαριστώ
πολύ γιά όσα γράφεις και περιμένω)
Χαράν (έλαβα συμπλήρωμα κι' εύ-
χαριστώ) Χιονομένον Διαβάτην
(στό έρχόμενο κιόλα; ά, αυτό, να
έξερεις, πάνε με τη σειρά τους και
καμιά φορά, άργεί κι' άν δεν
είναι καλώς, ή σειρά τους δεν έρχε-
ται και καθόλου) Μέγαν Ναπο-
λέοντα (όχι, παιδί μου! έκείνο ήταν
ρητό τού συνομιλητού τού άληθι-
νού' εύχαριστώ πολύ γιά τάλλεπάλ-
ληλα έσπαθώματα) Διον. Καρα-
ντζήν (ναί, ένεγράφησαν και πές
του το' εύχαριστώ πολύ γιά όλα)
Αμη. Αρ. Θεοφαν. (εύχαριστώ
πολύ γιά τό έσπαθώμα) Νηοίς της
Αφροδίτης (εύχαριστώ έχει κα-
λώς) Νατολέοντα (θερμές

Κακούρη (θα προσπαθήσω να σὲ εὐχαριστήσω· τὸ εἶχα ἄλλως τε ὑπ' ὄψει) **Δαουδοῦ** (ἔστειλα ἐν νέον· νὰ κάμῃς παράπονα στὸ ταχυδρομεῖο) **Ἑλληνικὴν Δημοκρατίαν** (τώρα πιά ἐκωνομίσθη: κάθε Σάββατο θὰ τῶχετε) **Εὐστάθιον** **Ἀσπριδῆν** (τόσο ἀργά: τότε εἶναι τοῦ Ταχυδρομείου) **Βωμόν** (ἔχει καλῶς) **Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας, Μεγάλην Ἑλλάδα, Φιλελ. Ἀθλητήν, Φέρελιν** κτλ. κτλ.

Χιακὸ Ἀκρογιάλι. Μόσχαν Δάμπασιν (ἔλαβον, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Φωκίωνα Κ. Φραντζῆ, Εἰρήνην Κυδωνάκη, Ἡρώικην Φέσαν, Μαρίαν Ἀνδρεάδου (ἔστειλα.)

Εἰς δόξας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 28 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ εἰζου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 5 Μαρτίου.

65. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο, σὺν ἀρχῇ, ἀρχίζει. Τὸ δεύτερο λαὸς βαρβαρικός. Τὸ τρίτο μου ἀπλῶς συρρίζει. Καὶ τόλο μέγας μαθημτικός.

Δοξασμένη Φουτανέλλα

66. Συλλαβογράφοι

Δυὸ νότες βάσεις στή γραμμὴ Καί, γαλλικά, ἓνα ὄχι Κι' ἓνα παιχνίδι γίνεται Πού παίζει .. ὅποιος τῶχει.

Γεράσιμος Πουναράπουλος

67. Στοιχειογράφος καὶ Ἀναγραμματισμός

Ὁ πῶς μεγάλος ἄνθρωπος Τῆς Ρώμης, ὅταν χάσῃ Κεφάλι του κι' οὐρά, Μιά δυνατὴ θεότητα Ἀρχαία θὰ παρονομάσῃ, Πού, ὅταν τῶν γραμμάτων τῆς Ἀλλάξῃ τῇ σειρά, Τὴν πῶς μεγάλην ἡτεροὺ Ὅθι κάνη μιά χωρά.

Δήμιος Α. Καπετανάκης

68. Μεταγραμματισμός

Ὑψιλο νὰ βάλτε, Μὰ τὸ ἴωτα βγάλτε, Καὶ θὰ ἴδῃτε ὅλοι Κάτι πού φορᾷτε. Νὰ γενῇ μιά πόλη.

Μιμόσα

69. Δίξυγον

Ὁρίζοντίως ἄνω καὶ κάτω νῆσοι τῆς Ἑλλάδος· καὶ θέτως ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειράν: κρότος, νῆσος, ἄνθος, νῆσος.

Ἀνδρέας Εὐδωρίδης

70-74. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντιλλαγῇ ἐνὸς γραμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

λάσος, χολή, μία, τέλος, ἀμέλεια

Μαργαρίτα

75. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντιθετὰ τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ῥιμὰ τῶν νάποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης:

Ἀδάνας, ἡπειρος, εὐρύς, λαμβάνω, ἄλλος, τιμωρῶ.

Πολυμύτης τῆς Πατρίδος

ΤΟ ΩΡΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1923

Μετὰ τις 400 σελίδες του.—Μετὰ τις 250 εἰκόνες του.—Μετὰ τὴ «Μικρὴ Βασίλισσα.—Μετὰ τὸ «Βράχο τῶν Γλάρων».—Μετὰ τὸν «Τοτὸ καὶ τὴ Ρηγούλα».—Μετὰ τὸ «Γυρεύοντας Τύχη...».—Μετὰ 50 «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς».—Καὶ μετὰ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφὸς δρ. 47.—(καὶ ταχυδρ. 49 διὰ τὸ Ἑσῶτ. καὶ 59 διὰ τὸ Ἐξῶτ.)
Ραμμένος δρ. 50.—(καὶ ταχυδρ. 55 διὰ τὸ Ἑσῶτ. καὶ 62 διὰ τὸ Ἐξῶτ.)

76. Ἑλλισποσύφωνον

η—ω—οο—ει—οεο—ησε
Ἀεὶς τῆς Γυνῶνας

77. Γεῖφος

1921	1923	γῆ	γῆ
μ	μL	ῶ	μαθ
1922	1924	γῆ	γῆ

ναί; τ' ἔσο φῶς!

Πεταχτὸ Ναντάκι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

78. Croix

*
* J *
*

Ancienne province et ville
de France.

Βωμός

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 36

466. Μελάνη (μετὰ λᾶ ν.)—467. Πλάφι (πῆ, λᾶ, φῆ).—468. Ρέα—469. Τριπολις—πόλις.

470. B K Σ 471. ΝΟΕΜ—A A O ΒΡΙΟΣ (δνει—

Σ T K ρον, Ἑβρος,

I I I μόριον, Βόρ—

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ νεον, γέννος,

O I E ἱμβρος, σει—

Γ N I σμός).—472

P A O —476. Διὰ τοῦ

A Σ Σ T: τόνος (ῆ

πότος,) αἰτία, τέρας, τέλος, τόκος.

—477. IZE—ZEN—OYS—ZEN

(IZEρ, ZENοφών, OYSσάζ, ZE

Νοκράτης. Ἡ Ἐπιγραφὴ ἀναγι-

νόμεται κατὰ στίχον ἐκ τῶν

κάτω: Ἐόνος ἔξινις).—478. Μά-

ζεσε κι' ἄς 480.

—479. M O N

M I L A N

C O L O N E L

N A N C Y

N E Y

L

κότες (ἀλλ' οὐ τὰ κακ' Ἀρης μα-

τάκια—λουγ' ἐν νοῦ—νικῶ τ' ἐς.)

—481. Fais le bien, fuis le mal.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 2 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταϊνίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἢ λέξεις, μετὰ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μετὰ κεφαλαία λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—145)

Ἀνταλλάσω κάρτες. Ὅσοι ἔχουν τὴν Ἀ καλῶσύνην ἄς στείλουν: στὴ Χαρά, π. γ. Κλειὺ Μυτιλήνης.

(ΚΔ'—146)

Ἀποχρησάντος τοῦ ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙ-ΔΟΥ, ἐπανιδρύεται ἡ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ».

(ΚΔ'—147)

Ἡ Δοξὴ μας εἶναι: Ἀντώνιον Κανέλλη. Ἀλκαμένους 56, Ἀθήνας (Διὰ:)

(ΚΔ'—148)

Ἀ ΤΡΩΤΗ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΑ, λυποῦμαι πολὺ, καλὴ μου, μὰ συχωρεστε με.

(ΚΔ'—149)

Ὅλοι, ἂν εἴστε καλοὶ Πατριῶτες θὰ νῆ-φιστε τὴν ἈΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—150)

Ἐισερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασιακὸν Κόσμον, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

(ΚΔ'—151)

Μαίνοντας στὸ Διαπλασιασμόν, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ M. M. στὴν Δοξὴν: Ἀνδία Ἀριστέαν Ἡσυχάκη (Διὰ Κρητικὸ Τυρεῖ), Ἡράκλειον Κρήτης.

Κρητικὸ Τυρεῖ

(ΚΔ'—152)

Τρελλὴ Ἀχτίδα, γιατί δὲν γράφεις πιά; Τὰ μαθήματα ἔνεκα ;;

Τεμπέλα

(ΚΔ'—153)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ».

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ Β' ΕΤΟΥΣ

Ἀνώτατος Ἀρχηγὸς ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ, Γενικός Ὑπαρχηγὸς ΜΑΥΡΟΣ ΔΟΥΞ, Ἀρχηγὸς τῶν Ἀνιχνευτῶν ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ. Ζητοῦνται: Ὑπαρχηγὸς τῶν Ἀνιχνευτῶν καὶ ἀποκαλυπταὶ Δοξὴς μας: Ἀντώνιον Κανέλλη. (Διὰ M. I.) ὁδὸς Ἀλκαμένους 56, Ἀθήνας.

(ΚΔ'—154)

Στὰ μέλη τῆς «Συνδεδεμένης» καὶ στοὺς φίλους του Ἀνδριώτη—Συριανὸν, Ἀτλαντὰ, Ἀφελὴ Κυπριοπούλα, Βουρνά, Δεσποινίδιον, Ἠλιάδην, Ἡρώικην Φέσαν, Κυριαζὴ Ἀθανάσιον, Λευκὸ Γλάρο, Μεταγχολεὺ Σεληνολάτση, Οἰκονομόπουλο καὶ Πικροὺ Σκληρίαν, στέλλει τὴν καλύτερὴν του εὐχὴν γιὰ τὸν καινούργιον χρόνον ὁ

Κισσός

(ΚΔ'—155)

Στὸν Διαγωνισμό μου (ΚΓ—1710) ἀπῆλθον μόνον ἡ Ἀρχιδουκίσσα Ὁσσερ, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν τὸ M. Μιστικὸ εἶναι διὰ τῆς. Ἄσσο Κασὸ, ποὺ φαίνεται πῶς τὰ φῶτάς της σὸν πετινῶν.

Ἀνταλλάσσω M. M. καὶ c. p. Δοξὴς: Φινόπουλον, Κολοκοτρώνη 37, Πειραιᾶ.

ΒΟΛΓΑΣ

(ΚΔ'—155α)

Ὁλόθεσμα εὐχαριστῶ δόσους μετὰ ψηφί-ζον, Μαργαρίτα, γιατί λές ψέ-ματα πῶς εἶμαι ἀδελφὴ σου;

Πικρὴ Σκληρίαν.

(ΚΔ'—156)

ΝΕΜΕΣΙΣ, θὰ μοῦ στείλῃς μιὰ κάρ-τα;—ΠΑΝΟΥΚΛΑ, μετὰ μετὰπέντε-δὲν ἀλληλογραφῶ.

ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΔ'—157)

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ

(ΚΔ'—158)

Ἡ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ στὸ Δημοψήφισμα γιὰ τὰ προτεῖα.

(ΚΔ'—159)

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ καρτῶν (ΚΓ—1308) α') Κισσός, β') Ἡσίοδος γ') Ἀνδριώτης—Συριανός.

(ΚΔ'—161)

Παιδιά, ψηφίστε με, ὡς παρακαλῶ ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

(ΚΔ'—162)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ψηφίστε τὴν ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ τὴν Αἰγυπτίαν ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΑ καὶ τὸν ΠΡΟΜΑΧΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

ΤΖΟΚΕΡ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρορθῇσι ἀριθ-μοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυ-δρομικὰ τοῦ Ἑσῶτερου καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξῶτερου.)

Ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης (μετὰ 60 εἰκόνες) δρ. 25. (3,40 καὶ 7,60).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-στόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μετὰ 24 εἰκόν.) δρ. 15.—(1,40 καὶ 4).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-φορᾶς, δρ. 5.—(1 καὶ 2,80).

Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόνου (μετὰ 20 εἰκόνες) δρ. 20.—(2 καὶ 4,80).

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποι-ήματα) δρ. 10.—(1,40 καὶ 3,60)

Ἡ Νίνα (μετὰ 20 εἰκόνες) δρ. 20.—(1,60 καὶ 4).

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομί-δια) ἕκαστον δρ. 2.—(0,80 καὶ 2,40).

Πρόξας ὁ Νικίου (μετὰ 24 εἰ-κόνες) δρ. 20.—(2 καὶ 4,80).

Ὁ Πυρεοπόλης (μετὰ 24 εἰ-κόνες) δρ. 20.—(1,80 καὶ 4,40)

Ὑπὲρ Πατρίδος (μετὰ 24 εἰ-κόνες) δρ. 20.—(2,20 καὶ 5,20)

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγ. δρ. 5.—(2 καὶ 4,80).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγῆ-ματα Στανουλάς Μαρκέτου, δρ. 10.—(1 καὶ 3).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10.—(1 καὶ 3,20).